

Una arma poderosa? l'humor

«Contra el fanatisme s'ha de lluitar des de la democràcia i la llibertat d'expressió»

A París, aquest dimecres al matí, tres homes armats i encaputxats van entrar en la redacció del setmanari satíric "Charlie Hebdo (<http://www.charliehebdo.fr/index.html>) " i van assassinar dotze persones

(<http://www.naciodigital.cat/noticia/80594/dotze/morts/atemptat/revista/charlie/hebdo/paris>) .

Entre els morts hi havia el director de la publicació, diversos dibuixants i col·laboradors i dos policies. Els assaltants pertanyien a un grup islamista integrista i el seu crit de guerra va ser "Anem a venjar el profeta!". La revista humorística havia estat amenaçada diverses vegades per grups islamistes radicals per les seves caricatures sobre Mahoma

(<https://www.google.es/search?q=charlie+hebdo+muhammad+cartoon&biw=1280&bih=669&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ei=Cc2vVLC7GsHCUtvAgOgC&sqi=2&ved=0CB4QsAQ>) .

L'humor gràfic, que és la base de "Charlie Hebdo", són dibuixos d'una vinyeta en què el seu autor busca transmetre una reflexió icònica i verbal tot cercant una riallada, un somriure, una emoció o una reflexió en el lector. Aquestes vinyetes no permeten els matisos, com sí que ho pot fer un article de diari. Són imatges que poden ser del tot contundents i directes i és en aquest punt on rau la seva gran força comunicativa. L'humor gràfic pot ser costumista i amable, o pot ser corrosiu i àcid. Aquesta darrera era l'opció dels professionals que treballaven a la revista francesa. Cada dibuix publicat era una valenta columna d'opinió del seu autor.

Els bons dibuixants d'humor no respecten la hipocresia de la nostra societat. Es retraten i ens retraten com a individus i com a col·lectius socials amb les nostres mancances i amb les nostres incapacitats. Opinen i s'enfoten del mort i de qui el vetlla. Les autoindulgències, contradiccions i mentides dels personatges públics i dels grups polítics i socials són posades al descobert mitjançant una arma poderosa? l'humor. Moltes d'aquestes vinyetes poden aconseguir fer-nos somriure quan treuen la punta de fets amb els quals no hi estem d'acord. En altres poden assolir congelar el nostre somrís quan ens hi veiem directament implicats.

La caricatura i l'humor gràfic crític sempre ha estat perseguit pel poder. És una feina que tan sols pot funcionar plenament amb països amb llibertat d'expressió i tot i així amb problemes. Recordem la portada de ?El Jueves? de 2007, en que es veien el llavors Príncep i Letizia "xingant" per tal d'aconseguir els 2.500 euros que donava llavors el govern Zapatero per cada "espanyol" que nasqués. Els dibuixants van ser condemnats per injúries a la Corona. Encara a hores d'ara, ningú sap perquè aquest objecte, que alguns es posen al cap, es podia haver sentit ofès per un dibuix.

Commouen totes les morts, però personalment em "frapa" de manera especial l'assassinat de Georges Wolinski. El dibuixant de vuitanta anys persistia amb la mateixa il·lusió de sempre i seguia creant els seus acudits gràfics. Ell i altres noms com Cavanna o Reiser, varen donar la pauta a molts dels dibuixants del nostre país per fer un humor crític i àcid en els dies de la transició política. Revistes com ?Por Favor?, ?El Papis? o ?El Jueves? no haguessin existit, tal com les coneixem, sense el seu mestratge. Georges Wolinski va venir a Llançà l'any 1998 per rebre el Premi Internacional d'humor Gat Perich que li atorgaven els seus col·legues catalans.

No podem deixar d'expressar la nostra indignació, pena i fàstic amb els qui han fet servir els *kalaixnikof* contra uns professionals del llapis. Contra el fanatisme s'ha de lluitar des de la democràcia i la llibertat d'expressió. El nostre respecte, homenatge i record pels morts, pels seus companys i per tots els seus familiars.